

I UVODNI DIO

Izbor teme

Teško je u praksi imati čiste odnose pa da se tačno zna koji su to samo odlučujući organi, a da nisu istovremeno i izvršavajući, i obrnuto, koji su to samo izvršujući a da nisu odlučujući. Ipak se, teoretski i pojmovno, razlučuje i zna koji su to odlučujući, a koji izvršavajući organi i organizacije.

Najbolji i najvidljiviji primjer indetifikacije odlučujućeg organa (tijela) i izvršavajućeg organa (organizacije) nalazi se u državnoj organizaciji. Predstavnička tijela (skupštine-parlamenti) su odlučujući organ, a vlada je izvršavajuća organizacija. Tu, sa formalno-pravnog stanovništva, nema zabune, ali u suštini i u praksi je vrlo delikatna situacija. Uzmimo kao primjer put donošenja i izvršenja jednog zakona. Vlada inicira njegovo donošenje, priprema nacrt, pa i prijedlog, a Skupština ga usvaja, da bi potom išao ponovo Vladi da ga provodi. Formalno- pravno je odlučujući organ Skupština, a stvarno Vlada.

Postoji uska povezanost izvršavajućeg i odlučujućeg tijela. Stalna je tendencija da članovi vlade (ministri) i drugi stručnjaci u vladi, odnosno izvršavajućoj organizaciji, teže da se što više približe odlučujućoj grupi, tj. Skupštini i da tzv. „skrivenom funkcijom“ svedu skupštinu-poslanike na servis („fabriku“) za donošenje zakona – odluka, a sve drugo da pripada njima. Na drugoj strani, članovi parlamenta (skupštine) stalno žele da oni postanu i izvršavajući organi. Ali, pošto je u osnovi predstavničko tijelo laičko (nedovoljno stručno) za mnoga pitanja nemože ni zamisliti svoj rad bez izvršavajuće organizacije pa nemože ni preuzeti tu ulogu. Zato može doći do čudnih situacija. Jedna je da i parlament postane izvršavajuća organizacija, druga da izvršavajuća postane i odlučujuća, treća da se izgubi razlika između jednih i drugih, četvrta situacija (mogućnost) da izvršavajuća organizacija ili odlučujuća grupa postane nadmoćna.